

ПЕРЕДМОВА

Термін "ландшафтна архітектура" функціонує зі середини ХІХ ст. Його поява пов'язана із стрімким розвитком міст, які стали вторгатися в природу, що й спричинило потребу вирішити питання щодо долучення ландшафтної архітектури у міське середовище.

Згодом постало питання гармонійного поєднання різних просторів (природних і антропогенних), раціонального використання цінних властивостей природи у процесі вирішення містобудівельних завдань, починаючи з планування невеликої території і завершуючи створенням великих планувальних утворень – агломерацій, міжсільських комунікацій, рекреаційних і природоохоронних комплексів.

Ландшафтна архітектура органічно пов'язана із *районним плануванням*. Цей напрям реалізується, передусім, у процесі проектування матеріально-просторового середовища відпочинкових територій на міжселенському рівні. Містобудівельні завдання ландшафтної архітектури реалізуються також в запроектованих системах озеленення *генеральних планів міст*.

Сьогодні ландшафтну архітектуру розглядають як архітектурно-просторову організацію довкілля людини і його окремих елементів, зокрема відкритих просторів. Зміст терміна "відкриті простори" змінюється залежно від містобудівельного рівня і масштабу розгляду: систем розселення і приміських зон; міських відкритих просторів; відкритих просторів міського району; "фонових" відкритих просторів житлових мікрорайонів, громадських центрів та промислових підприємств. Ефективність міської системи відкритих просторів, а отже і сталий розвиток міста, залежить від того, наскільки розвинені зв'язки між усіма їх рівнями.

Система відкритих просторів – це сукупність взаємопов'язаних незабудованих (озелених, водних) територій міста чи іншого містобудівельного утворення, що сприяє оздоровленню міського середовища, поліпшує умови масового відпочинку населення, збагачує зовнішній вигляд міста, сприяє охороні природного ландшафту. Якраз з таких позицій державні і місцеві органи влади мають займатися "регулюванням ландшафту" в інтересах сталого розвитку міст і міських агломерацій.

"Регулювання ландшафту", – наголошує Європейська ландшафтна конвенція (2002 р.), ратифікована Верховною Радою України у 2005 р., озна-

чає діяльність з точки зору сталого розвитку, спрямовану на забезпечення постійного утримання ландшафту для узгодження змін, спричинених соціальними, економічними та екологічними процесами та керуваннями ними "Планування ландшафту", згідно з конвенцією, означає "активну діяльність, спрямовану у майбутнє, щодо поліпшення, відновлення або створення ландшафтів".

Якраз із таких позицій учасники Міжнародної наукової конференції "Ландшафтна архітектура в контексті сталого розвитку", яка відбулася 23-24 жовтня 2008 р. у Національному лісотехнічному університеті України за участю науковців України, Австрії, Польщі та Росії, розглядали шляхи забезпечення сталого розвитку, що "базуються на збалансованому і гармонійному співвідношенні між соціальними потребами, економічною діяльністю та довкіллям".

Запропоновані читачу матеріали Міжнародної наукової конференції висвітлюють три аспекти: вирішення проблем сталого розвитку засобами ландшафтно-архітектури; теоретичні і практичні складові ландшафтно-архітектури та дизайну; роль рослинності у формуванні ландшафтів.

*В.П. Кучерявий,
завідувач кафедри ландшафтно-
архітектури, садово-паркового
господарства та урбоекології НЛТУ України,
доктор с.-г. наук, професор,
член Міжнародної Федерації
Ландшафтних Архітекторів (IFLA)*